Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (czwarta izba)

z dnia 3 maja 2012 r.*

System dubliński — Rozporządzenie (WE) nr 343/2003 — Procedura określania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrywanie wniosku o udzielenie azylu — Obywatele państw trzecich posiadający ważną wizę wydaną przez „państwo członkowskie odpowiedzialne" w rozumieniu tego rozporządzenia — Wniosek o udzielenie azylu złożony w państwie członkowskim innym niż państwo odpowiedzialne na podstawie rzeczonego rozporządzenia — Wniosek o pozwolenie na pobyt w państwie członkowskim innym niż państwo odpowiedzialne i następcze wycofanie wniosku o udzielenie azylu — Wycofanie, które nastąpiło przed wyrażeniem zgody na przejęcie przez odpowiedzialne państwo członkowskie — Wycofanie kończące procedury wprowadzone rozporządzeniem nr 343/2003

W sprawie C-620/10

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Kammarrätten i Stockholm – Migrationsöverdomstolen (Szwecja) postanowieniem z dnia 16 grudnia 2010 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 27 grudnia 2010 r., w postępowaniu:

Migrationsverket

przeciwko

Nurije Kastrati,

Valdrinie Kastrati,

Valdrinowi Kastratiemu,

TRYBUNAŁ (czwarta izba),

w składzie: J.C. Bonichot, prezes izby, A. Prechal, K. Schiemann, L. Bay Larsen (sprawozdawca) i C. Toader, sędziowie,

rzecznik generalny: V. Trstenjak,

sekretarz: C. Strömholm, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 30 listopada 2011 r.,

* Język postępowania: szwedzki.

rozważywszy uwagi przedstawione:

— w imieniu Migrationsverket przez H. Karling oraz M. Ribbenvika, działających w charakterze pełnomocników,

— w imieniu N. Kastrati oraz jej małoletnich dzieci przez H.O. Krokstädego, juris kandidat, oraz S. Kastratiego,

— w imieniu rządu niemieckiego przez T. Henzego, działającego w charakterze pełnomocnika,

— w imieniu rządu greckiego przez M. Michelogiannaki oraz L. Kotroni, działające w charakterze pełnomocników,

— w imieniu rządu włoskiego przez G. Palmieri, działającą w charakterze pełnomocnika, wspieraną przez M. Russo, avvocato dello Stato,

— w imieniu rządu niderlandzkiego przez C. Wissels, M. Noort oraz C. Schillemans, działające w charakterze pełnomocników,

— w imieniu rządu Zjednoczonego Królestwa przez H. Walker, działającą w charakterze pełnomocnika,

— w imieniu Komisji Europejskiej przez M. Condou-Durande oraz C. Tufvesson, działające w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 12 stycznia 2012 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni rozporządzenia Rady (WE) nr 343/2003 z dnia 18 lutego 2003 r. ustanawiającego kryteria i mechanizmy określania państwa członkowskiego właściwego dla rozpatrywania wniosku o azyl wniesionego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego (Dz.U. L 50, s. 1).

2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu między Migrationsverket (krajowym urzędem imigracyjnym), który jest odpowiedzialny za sprawy imigracyjne, a N. Kastrati oraz dwojgiem jej małoletnich dzieci, Valdriną i Valdrinem, obywatelami Kosowa, dotyczącego stwierdzenia nieważności decyzji tego organu o pozostawieniu bez biegu ich wniosków o wydanie pozwolenia na pobyt oraz udzielenie azylu w Szwecji, a także o przeniesieniu ich do „odpowiedzialnego państwa członkowskiego” w rozumieniu rozporządzenia nr 343/2003.

Ramy prawne

Rozporządzenie nr 343/2003

3 Motywy 3 i 4 rozporządzenia nr 343/2003 mają następujące brzmienie:

„(3) Konkluzje Rady Europejskiej z Tampere stwierdziły [...], że [wspólny europejski system azylowy] powinien zawierać, w krótkim terminie, jasną i wykonalną metodę określania, które państwo członkowskie jest odpowiedzialne za rozpatrywanie wniosku o udzielenie azylu.

(4) Metoda taka powinna być oparta na obiektywnych i sprawiedliwych kryteriach zarówno dla państwa członkowskiego, jak i dla zainteresowanych osób. W szczególności powinna ona umożliwiać szybkie określenie państwa członkowskiego odpowiedzialnego, tak aby zagwarantować skuteczny dostęp do procedur określania statusu uchodźcy i nie zagrażać celowi, jakim jest szybkie rozpatrywanie wniosków o udzielenie azylu".

4 Artykuł 1 rozporządzenia nr 343/2003 stanowi, że rozporządzenie „ustanawia kryteria i mechanizmy określania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrywanie wniosku o udzielenie azylu wniesionego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego".

5 Zgodnie z art. 2 lit. c)–f) rozporządzenia nr 343/2003:

„Do celów niniejszego rozporządzenia:

[…]

c) »wniosek o udzielenie azylu« oznacza wniosek złożony przez obywatela państwa trzeciego, który może być rozumiany jako wniosek o ochronę międzynarodową przez państwo członkowskie, na podstawie konwencji genewskiej. Każdy wniosek o ochronę międzynarodową jest uznawany za wniosek o udzielenie azylu, chyba że obywatel państwa trzeciego wyraźnie wnioskuje o inny rodzaj ochrony, która może być stosowana oddzielnie;

d) »wnioskodawca« lub »osoba ubiegająca się o azyl« oznacza obywatela państwa trzeciego, który złożył wniosek o udzielenie azylu, w odniesieniu do którego nie została jeszcze podjęta ostateczna decyzja;

e) »rozpatrzenie wniosku o udzielenie azylu« oznacza rozpatrzenie lub decyzję albo orzeczenie dotyczące wniosku o udzielenie azylu dokonywane, podejmowane lub wydawane przez właściwe władze zgodnie z prawem krajowym, z wyjątkiem procedur określania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrywanie wniosku o udzielenie azylu zgodnie z niniejszym rozporządzeniem;

f) »wycofanie wniosku o udzielenie azylu« oznacza działanie, w wyniku którego osoba ubiegająca się o azyl kończy procedurę rozpoczętą przedłożeniem swojego wniosku o udzielenie azylu, zgodnie z prawem krajowym, wyraźnie albo milcząco".

6 Artykuł 3 ust. 1 tego rozporządzenia stanowi:

„Państwa członkowskie rozpatrują wniosek każdego obywatela państwa trzeciego, który składa wniosek jakiemukolwiek państwu członkowskiemu na granicy lub na jego terytorium. Wniosek jest rozpatrywany przez jedno państwo członkowskie, którym jest państwo, które kryteria wymienione w rozdziale III wskazują jako odpowiedzialne".

7 Artykuł 4 przewiduje:

„1. Proces określania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrywanie wniosku o udzielenie azylu na podstawie niniejszego rozporządzenia rozpoczyna się, gdy tylko wniosek o udzielenie azylu zostanie po raz pierwszy złożony w państwie członkowskim.

[…]

5. Osoba ubiegająca się o azyl, przebywająca w innym państwie członkowskim i tam składająca wniosek o udzielenie azylu po wycofaniu swojego wniosku w trakcie procesu określania państwa odpowiedzialnego, zostaje przyjęta z powrotem, na warunkach ustanowionych w art. 20, przez państwo członkowskie, w którym wniosek o udzielenie azylu został złożony, w celu zakończenia procesu określenia państwa odpowiedzialnego za rozpatrywanie wniosku o udzielenie azylu.

Obowiązek ten wygasa, jeżeli osoba ubiegająca się o azyl opuściła w międzyczasie terytoria państw członkowskich na okres dłuższy niż trzy miesiące lub uzyskała dokument stałego pobytu od państwa członkowskiego".

8 Do celów określenia „odpowiedzialnego państwa członkowskiego" w rozumieniu art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 343/2003 w rozdziale III tego rozporządzenia, złożonym z art. 5–14, zawarto wykaz obiektywnych i zhierarchizowanych kryteriów.

9 Zgodnie z art. 5 ust. 2 tego rozporządzenia określenie odpowiedzialnego państwa członkowskiego zgodnie z tymi kryteriami następuje na podstawie sytuacji istniejącej w chwili, w której osoba ubiegająca się o azyl po raz pierwszy złożyła wniosek w państwie członkowskim.

10 Artykuł 9 ust. 2 rzeczonego rozporządzenia przewiduje w szczególności, że jeżeli wnioskodawca jest w posiadaniu ważnej wizy, co do zasady „odpowiedzialnym państwem członkowskim" w rozumieniu rozporządzenia jest państwo, które wydało tę wizę.

11 Rozdział V rozporządzenia nr 343/2003, zatytułowany „Przejęcie i przyjęcie z powrotem", zawiera art. 16, sformułowany następująco:

„1. Państwo członkowskie odpowiedzialne za rozpatrywanie wniosku o udzielenie azylu na podstawie niniejszego rozporządzenia jest zobowiązane do:

a) przejęcia, na warunkach ustanowionych w art. 17–19, osoby ubiegającej się o azyl, która złożyła wniosek o udzielenie azylu w innym państwie członkowskim;

b) ukończenia rozpatrywania wniosku o udzielenie azylu;

c) przyjęcia z powrotem, na warunkach ustanowionych w art. 20, wnioskodawcy, którego wniosek jest rozpatrywany i który przebywa nielegalnie w innym państwie członkowskim;

d) przyjęcia z powrotem, na warunkach ustanowionych w art. 20, wnioskodawcy, który wycofał wniosek o udzielenie azylu w trakcie jego rozpatrywania i złożył wniosek w innym państwie członkowskim;

e) przyjęcia z powrotem, na warunkach ustanowionych w art. 20, obywatela państwa trzeciego, którego wniosek został odrzucony i który przebywa na terytorium innego państwa członkowskiego bez pozwolenia.

[…]

3. Obowiązki określone w ust. 1 wygasają, w przypadku gdy obywatel państwa trzeciego opuścił terytorium państw członkowskich na okres co najmniej trzech miesięcy, chyba że obywatel państwa trzeciego jest w posiadaniu ważnego dokumentu stałego pobytu wydanego przez państwo członkowskie odpowiedzialne za rozpatrywanie wniosku.

4. Obowiązki określone w ust. 1 lit. d) i e) wygasają podobnie, w przypadku gdy państwo członkowskie odpowiedzialne za rozpatrywanie wniosku, po wycofaniu lub odrzuceniu wniosku o udzielenie azylu, przyjęło i rzeczywiście wprowadza w życie niezbędne przepisy, zanim obywatel państwa trzeciego może wyjechać do swojego kraju pochodzenia lub do innego państwa, do którego może podróżować zgodnie z prawem".

12 Artykuł 17 ust. 1 rozporządzenia nr 343/2003 stanowi:

„W przypadku gdy państwo członkowskie, w którym został złożony wniosek o udzielenie azylu, uznaje, że inne państwo członkowskie jest odpowiedzialne za rozpatrywanie wniosku, może, tak szybko, jak to możliwe, i w każdym przypadku w ciągu trzech miesięcy od daty złożenia wniosku w rozumieniu art. 4 ust. 2, wezwać inne państwo członkowskie do przejęcia osoby ubiegającej się o azyl.

W przypadku gdy wniosek o przejęcie nie zostaje wniesiony w terminie trzech miesięcy, odpowiedzialność za rozpatrywanie wniosku o udzielenie azylu spoczywa na państwie członkowskim, w którym taki wniosek został złożony".

13 Artykuł 18 ust. 1 tego rozporządzenia stanowi:

„[Wezwane] państwo członkowskie [...] przeprowadza niezbędne kontrole i podejmuje decyzję w sprawie wniosku o przejęcie osoby ubiegającej się o azyl w terminie dwóch miesięcy od dnia otrzymania wniosku".

14 Artykuł 19 ust. 1 i 3 tego rozporządzenia ma następujące brzmienie:

1. W przypadku gdy [wezwane] państwo członkowskie zgadza się na przejęcie osoby ubiegającej się o azyl, państwo członkowskie, w którym złożony został wniosek o udzielenie azylu, powiadamia wnioskodawcę o decyzji dotyczącej nierozpatrywania wniosku oraz o obowiązku przeniesienia wnioskodawcy do odpowiedzialnego państwa członkowskiego.

[…]

3. Przeniesienie wnioskodawcy z państwa członkowskiego, w którym złożony został wniosek o udzielenie azylu, do państwa członkowskiego odpowiedzialnego za jego rozpatrywanie jest przeprowadzane zgodnie z prawem krajowym pierwszego państwa członkowskiego [...] tak szybko, jak to jest możliwe, a najpóźniej w ciągu sześciu miesięcy od zgody na wniosek o przejęcie lub od decyzji w sprawie odwołania się lub rewizji, w przypadku gdy ma ono skutek zawieszający".

15 Artykuł 20 rozporządzenia nr 343/2003 określa szczegółowe zasady dokonywania przejęcia osoby ubiegającej się o azyl zgodnie z art. 4 ust. 5 oraz z art. 16 ust. 1 lit. c)–e) tego rozporządzenia.

Dyrektywa 2005/85/WE

16 Z motywu 29 dyrektywy Rady 2005/85/WE z dnia 1 grudnia 2005 r. w sprawie ustanowienia minimalnych norm dotyczących procedur nadawania i cofania statusu uchodźcy w państwach członkowskich (Dz.U. L 326, s. 13; sprostowanie Dz.U. 2006, L 236, s. 36) wynika, że dyrektywa ta nie uchybia normom ustalonym w rozporządzeniu nr 343/2003.

17 Artykuł 19 dyrektywy 2005/85, zatytułowany „Procedura w przypadku wycofania wniosku", stanowi:

„1. Jeżeli państwo członkowskie przewiduje na mocy prawa krajowego możliwość wyraźnego wycofania wniosku, kiedy osoba ubiegająca się o azyl wyraźnie wycofa swój wniosek o udzielenie azylu, państwa członkowskie zapewniają, aby organ rozpatrujący podjął decyzję o umorzeniu postępowania albo o odrzuceniu wniosku.

2. Państwa członkowskie mogą również postanowić, że organ rozpatrujący może zdecydować o umorzeniu postępowania bez podejmowania decyzji. W takim przypadku państwa członkowskie zapewniają, aby organ rozpatrujący zamieścił odpowiednią informację w aktach wnioskodawcy".

Postępowanie przed sądem krajowym i pytania prejudycjalne

Wniosek o wydanie pozwolenia na pobyt złożony przed wjazdem N. Kastrati i jej dzieci na terytorium Unii

18 W roku 2004 N. Kastrati spotkała w Kosowie mężczyznę o nazwisku Kastrati, obywatela szwedzkiego zamieszkującego w Szwecji od 1992 r. Nie jest on ojcem małoletnich dzieci N. Kastrati.

19 W dniu 20 września 2007 r. N. Kastrati i jej dzieci złożyły w ambasadzie Królestwa Szwecji w Skopje (była jugosłowiańska republika Macedonii) wniosek o pozwolenie na pobyt w Szwecji, który to wniosek został uzasadniony istnieniem związku z panem Kastratim.

20 W dniu 13 maja 2008 r. Migrationsverket odmówił uwzględnienia wniosku, uznając, że między N. Kastrati i panem Kastratim brak jest więzi pozwalającej na wydanie N. Kastrati i jej dzieciom pozwolenia na pobyt. Nurije Kastrati wraz z dziećmi wniosła skargę do länsrätten i Skåne län – Migrationsdomstolen (sądu administracyjnego regionu Skanii właściwego w sprawach imigracyjnych); wyrokiem z dnia 23 grudnia 2008 r. sąd ten utrzymał w mocy odmowę wydania pozwoleń na pobyt.

21 Nurije Kastrati i jej dzieci odwołały się od tego wyroku do Kammarrätten i Stockholm – Migrationsöverdomstolen (administracyjnego sądu apelacyjnego w Sztokholmie właściwego w sprawach imigracyjnych), następnie jednak cofnęły to odwołanie. W konsekwencji sąd ten w dniu 19 marca 2009 r. postanowił wykreślić sprawę ze swego repertorium.

Wniosek o udzielenie azylu i nowy wniosek o wydanie pozwolenia na pobyt, złożone przez N. Kastrati i jej dzieci po ich wjeździe na terytorium Unii

22 W dniu 3 marca 2009 r. N. Kastrati i jej dzieci wjechały do Szwecji, będąc w posiadaniu ważnych wiz krótkoterminowych wydanych przez władze francuskie.

23 Mimo iż nie składały one wniosków o udzielenie azylu we Francji, w dniu 30 kwietnia 2009 r. złożyły takie wnioski w Szwecji, gdzie przebywały od czasu wjazdu na terytorium Unii.

24 Jednak z uwagi na to, że N. Kastrati i jej dzieci posiadały ważną wizę wydaną przez organy francuskie, w dniu 4 czerwca 2009 r. Migrationsverket wezwał te organy – na podstawie kryterium ustalonego w art. 9 ust. 2 rozporządzenia nr 343/2003 – do ich przejęcia zgodnie z art. 16 ust. 1 lit. a) tego rozporządzenia.

25 W dniu 16 czerwca 2009 r. N. Kastrati i jej dzieci złożyły nowy wniosek o wydanie pozwolenia na pobyt w Szwecji, uzasadniając go ponownie istnieniem więzi z panem Kastratim.

26 Natomiast w dniu 22 czerwca 2009 r. wycofały one wnioski o udzielenie azylu w Szwecji, twierdząc, że wnioski te zostały złożone jedynie dlatego, że tak doradził Migrationsverket. Ponadto z decyzji kwestionowanej w sprawie głównej i złożonej wraz z aktami sprawy krajowej nie wynika, by N. Kastrati i jej dzieci w celu uzyskania statusu uchodźcy powoływały się na jakikolwiek powód prześladowania.

27 W dniu 23 lipca 2009 r. organy francuskie, które nie wiedziały o tym cofnięciu wniosku, uwzględniły wniosek o przejęcie N. Kastrati i jej dzieci.

28 Decyzją z dnia 30 lipca 2009 r. Migrationsverket rozpoznał odmownie wnioski o wydanie pozwolenia na pobyt, jak również wnioski o udzielenie azylu. Po pierwsze, uznał, że – w kwestii nowego wniosku o wydanie pozwolenia na pobyt – jego decyzja z dnia 13 maja 2008 r. o odrzuceniu pierwszego wniosku o wydanie pozwolenia na pobyt stała się ostateczna. Po drugie – w kwestii wniosków

o udzielenie azylu – uznał, że państwem odpowiedzialnym jest Republika Francuska. Po trzecie, zdecydował o przeniesieniu zainteresowanych do Francji na podstawie art. 19 ust. 1 i 3 rozporządzenia nr 343/2003.

29 Nurije Kastrati i jej dzieci zaskarżyły tę decyzję odmowną do länsrätten i Skåne län – Migrationsdomstolen.

30 Wyrokiem z dnia 15 września 2009 r. Migrationsdomstolen stwierdził nieważność odmownej decyzji z dnia 30 lipca 2009 r., uznając, że w dniu wydania decyzji przez Migrationsverket nie były spełnione przesłanki zastosowania rozporządzenia nr 343/2003, gdyż N. Kastrati i jej dzieci wycofały wnioski o udzielenie azylu. W konsekwencji sprawa została zwrócona temu urzędowi w celu ponownego rozpoznania wniosków o pozwolenie na pobyt w Szwecji po przeprowadzeniu dochodzenia w kwestii podnoszonych więzi osobistych.

31 Länsrätten i Skåne län – Migrationsdomstolen wskazał w wyroku, że wnioski o udzielenie azylu złożone przez N. Kastrati i jej dzieci zostały wycofane już po wystąpieniu przez właściwy organ szwedzki do organów francuskich w celu zakończenia procesu określania odpowiedzialnego państwa członkowskiego, lecz przed wyrażeniem przez te organy zgody na przejęcie zainteresowanych osób, co nastąpiło w dniu 23 lipca 2009 r., i przed doręczeniem przez Migrationsverket tym osobom decyzji z dnia 30 lipca 2009 r. o przeniesieniu ich do Republiki Francuskiej.

32 Migrationsverket wniósł apelację do sądu odsyłającego, twierdząc zasadniczo, że z rozporządzenia nr 343/2003 nie wynika, iż ciążący na odpowiedzialnym państwie członkowskim obowiązek przejęcia osoby ubiegającej się o azyl, która złożyła wniosek w innym państwie członkowskim, ustaje w przypadku wycofania wniosku o udzielenie azylu.

33 Sąd odsyłający wyjaśnia w swoim postanowieniu, że w orzeczeniu z dnia 30 czerwca 2008 r. (MIG 2008:28) rzeczywiście uznał, iż wycofanie wniosku o udzielenie azylu nie sprawia, że rozporządzenie nr 343/2003 nie może być już stosowane. Jednak okoliczności sprawy zakończonej tym orzeczeniem różniły się od okoliczności sprawy obecnie zawisłej przed tym sądem, ponieważ wniosek o udzielenie azylu, którego dotyczyła tamta sprawa, został wycofany dopiero po doręczeniu zainteresowanemu, zgodnie z art. 19 ust. 1 tego rozporządzenia, decyzji o przeniesieniu go do odpowiedzialnego państwa członkowskiego.

34 Ponadto sąd odsyłający wskazuje na wyniki dochodzenia administracyjnego przeprowadzonego przez Migrationsverket w kilku państwach połączonych systemem dublińskim w przedmiocie zakresu wycofania wniosku o azyl w świetle stosowania rozporządzenia nr 343/2003. Pojawiły się trzy różne stanowiska. Zgodnie z pierwszym z nich, skoro doszło do stosowania rozporządzenia 343/2003, zakończenie postępowania w sprawie wniosku o udzielenie azylu może nastąpić wyłącznie z jednego z powodów przewidzianych w art. 16 ust. 3 i 4 tego rozporządzenia. Zgodnie z drugim natomiast, jeżeli wniosek o udzielenie azylu złożony w jednym z państw członkowskich został wycofany, rozporządzenie to nie może być dłużej stosowane. Wreszcie, zgodnie z trzecim stanowiskiem, dla potrzeb ustalenia, czy rozporządzenie nr 343/2003 nadal powinno być stosowane, decydująca jest chwila wycofania wniosku o udzielenie azylu w odniesieniu do procesu określania odpowiedzialnego państwa członkowskiego.

35 W tych okolicznościach Kammarrätten i Stockholm – Migrationsöverdomstolen postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:

„1) Czy z uwagi między innymi na postanowienia art. 5 ust. 2 rozporządzenia nr 343/2003 lub też w braku w rozporządzeniu postanowień regulujących ustanie odpowiedzialności państwa członkowskiego za rozpoznanie wniosku o azyl innych niż postanowienia art. 4 ust. 5 akapit drugi i art. 16 ust. 3 i ust. 4 rozporządzenie to należy interpretować w ten sposób, że wycofanie wniosku o azyl nie ma wpływu na możliwość stosowania rozporządzenia?

2) Czy etap postępowania, na którym następuje wycofanie wniosku o azyl, ma znaczenie dla odpowiedzi na pytanie pierwsze?".

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

36 Tytułem wstępu należy stwierdzić, że sąd odsyłający pragnie uzyskać wyjaśnienia dotyczące skutków, jakie dla stosowania rozporządzenia nr 343/2003 może mieć wycofanie wniosku o azyl.

37 W tej kwestii należy jednak wskazać, że jeżeli chodzi o stan faktyczny w sprawie głównej, to – jak wynika w szczególności z pkt 18–21 oraz z pkt 26 niniejszego wyroku – N. Kastrati i jej dzieci twierdzą, iż w rzeczywistości nigdy nie zamierzały one składać wniosku o udzielenie azylu w rozumieniu art. 2 lit. c) rozporządzenia nr 343/2003.

38 Należy jednak zauważyć, że wyłącznie właściwy do oceny wagi takiego zarzutu jest sąd odsyłający. Trybunał ma za zadanie wydać rozstrzygnięcie w świetle okoliczności faktycznych i prawnych, które zostały przedstawione w postanowieniu odsyłającym (wyrok z dnia 21 października 2010 r. w sprawie C-306/09 I.B., Zb.Orz. s. I-10341, pkt 47).

39 W świetle powyższych rozważań oraz okoliczności sprawy przed sądem krajowym należy uznać, że sąd odsyłający poprzez swoje pytania – które należy zbadać łącznie – zmierza zasadniczo do ustalenia, czy wykładni rozporządzenia nr 343/2003 należy dokonywać w ten sposób, iż wycofanie wniosku o udzielenie azylu w rozumieniu art. 2 lit. c) tego rozporządzenia, które nastąpiło przed wyrażeniem przez odpowiedzialne państwo członkowskie zgody na przejęcie wnioskodawcy, ma ten skutek, że rozporządzenie to nie może być dłużej stosowane.

40 Należy uściślić, że jeżeli państwo członkowskie, na którego terytorium dana osoba złożyła wniosek o udzielenie azylu, uzna, że za rozpoznanie tego wniosku odpowiedzialne jest inne państwo członkowskie, owo pierwsze państwo członkowskie może, na podstawie art. 17 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia nr 343/2003, wezwać to inne państwo do przejęcia wnioskodawcy.

41 Ponadto należy przypomnieć, że z art. 1 tego rozporządzenia wynika, iż ma ono na celu ustanowienie kryteriów i mechanizmów określania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za zbadanie zasadności wniosku o udzielenie azylu wniesionego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego.

42 Tak więc jeżeli – jak w sprawie przed sądem krajowym – wnioskodawca wycofa swój jedyny wniosek o udzielenie azylu, zanim wezwane państwo członkowskie wyrazi zgodę na jego przejęcie, główny cel rozporządzenia nr 343/2003, to jest ustalenie państwa odpowiedzialnego za zbadanie wniosku w celu zapewnienia wnioskodawcy rzeczywistego dostępu do procedury oceny jego statusu uchodźcy, nie może zostać osiągnięty.

43 Ponadto należy stwierdzić, że prawodawca Unii nie uregulował wyraźnie sytuacji takich jak ta występująca w sprawie głównej, kiedy to osoby ubiegające się o azyl wycofały wnioski, nie składając jednocześnie takiego wniosku w innym państwie członkowskim.

44 Brzmienie przepisów art. 4 ust. 5 akapit drugi oraz art. 16 ust. 3 i 4 rozporządzenia nr 343/2003, na które również powołuje się sąd odsyłający, także nie przynosi odmiennego rozwiązania.

45 Z pewnością prawdą jest, że przepisy te określają – co do zasady w sposób wyczerpujący – w jakich sytuacjach ustają zobowiązania odpowiedzialnego państwa członkowskiego do „przejęcia" lub „przyjęcia z powrotem" wnioskodawcy, który złożył wniosek o udzielenie azylu w państwie

członkowskim innym niż państwo odpowiedzialne. Zakładają one jednak istnienie wniosku o udzielenie azylu, który to wniosek państwo odpowiedzialne powinno rozpoznać, właśnie rozpoznaje lub już rozpoznało.

46 Podobnie rzecz przedstawia się w przypadku art. 5 ust. 2 rozporządzenia nr 343/2003.

47 Tym samym wycofanie wniosku o udzielenie azylu, które nastąpiło w okolicznościach takich jak w sprawie głównej, to jest zanim wezwane państwo członkowskie wyraziło zgodę na przejęcie osoby ubiegającej się o azyl, ma ten skutek, że rozporządzenie nr 343/2003 nie może być dłużej stosowane.

48 W takich okolicznościach do państwa członkowskiego, na którego terytorium wniosek został złożony, należy podjęcie decyzji wynikających z tego cofnięcia, a w szczególności, co przewiduje art. 19 dyrektywy 2005/85, umorzenie postępowania i zamieszczenie odpowiedniej informacji w aktach wnioskodawcy.

49 Z uwagi na powyższe rozważania na przedstawione pytania należy udzielić następującej odpowiedzi: wykładni rozporządzenia nr 343/2003 należy dokonywać w ten sposób, że wycofanie wniosku o udzielenie azylu w rozumieniu art. 2 lit. c) tego rozporządzenia, które nastąpiło przed wyrażeniem przez wezwane państwo członkowskie zgody na przejęcie wnioskodawcy, ma ten skutek, iż rozporządzenie to nie może być dłużej stosowane. W takiej sytuacji do państwa członkowskiego, na którego terytorium wniosek został złożony, należy podjęcie decyzji wynikających z tego cofnięcia, a w szczególności umorzenie postępowania i zamieszczenie odpowiedniej informacji w aktach wnioskodawcy.

W przedmiocie kosztów

50 Dla stron postępowania przed sądem krajowym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed tym sądem, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż poniesione przez strony postępowania przed sądem krajowym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (czwarta izba) orzeka, co następuje:

Wykładni rozporządzenia Rady (WE) nr 343/2003 z dnia 18 lutego 2003 r. ustanawiającego kryteria i mechanizmy określania państwa członkowskiego właściwego dla rozpatrywania wniosku o azyl złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego należy dokonywać w ten sposób, że wycofanie wniosku o udzielenie azylu w rozumieniu art. 2 lit. c) tego rozporządzenia, które nastąpiło przed wyrażeniem przez odpowiedzialne państwo członkowskie zgody na przejęcie wnioskodawcy, ma ten skutek, iż rozporządzenie to nie może być dłużej stosowane. W takiej sytuacji do państwa członkowskiego, na którego terytorium wniosek został złożony, należy podjęcie decyzji wynikających z tego wycofania, a w szczególności umorzenie postępowania i zamieszczenie odpowiedniej informacji w aktach wnioskodawcy.

Podpisy